

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068663216/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Huer hentede han ligeledes selv. Saaledes blev han ved at lade forfærdige Mere og Mere af saadanne Pragtsykker, og Høstgildet var allerede for længe siden forbi, uden at disse Bestillinger ophørte. Saavel de to Fruentimmer som hans Kammertjener, der saae disse Sager, gjorde sig en og anden Tanke om Baronens Artighed mod Pigerne paa Godset, men det er vist, at den stakkels Herre havde en stor Kuffert fuld af glimrende Bondestads, der aldrig endnu var kommen noget Menneske tilgode.

Da en Tanke om det Paafaldende i hans Handlemaade opstod hos ham selv, grublede han paa andre Metoder til at nærme sig det kjære Huus og faae Adgang til det. Hans første Indfald bestod i, at han til en Ridetour valgte en sludfuld Efteraarsdag, da han desuden havde erfaret, at Præsten og hans Kone ikke vare hjemme. Han skar Remmen over paa sin Sadel, gik ind til en Skomager i Landsbyen for at faa den repareret, satte sin Hest ind paa Kroen, og gik derpaa dryppende af Regn til Christianes Huus, og bad om at maatte opholde sig der, medens hans Sadel blev gjort istand. Han havde – sagde han – villet besøge Præstens, men erfaret, at der Ingen var hjemme. Han blev modtaget med største Høflighed, og da den lille Familie netop sad ved Theebordet, bad man ham deeltage i dette lille Maaltid. Nu var Isen brudt. Baronens var en smuk ung Mand med et indsmigrende Væsen, forkjælet og forsømt i Opdragelsen, men med en ikke ringe naturlig Forstand og den store Verdens ydre Politur. De uskyldige Fruentimmer vare langt fra at ane nogen Plan til at indtrænge sig i deres nøisomme Bolig, de toge velvilligt og livligt Deel i Samtalen, som deres Gjæst gjorde sit Bedste for at holde ilive saalænge og saa godt som muligt. Med varme Taksigelser for den ham viste Gjæstfrihed bad han om Tilladelse til at turde komme igjen, han fjernede sig endelig og red hjem i et skrækkeligt Uveir, men i det bedste Lune af Verden. En frygtsom Beskedenhed, som ogsaa var mellem de nye Erfaringer, han gjorde i sit eget Indre, forvoldte imidlertid, at han kun med en vis Sparsomhed benyttede den givne Tilladelse, men uophørlig grublede han paa Midler til at komme i Christianes Huus, idetmindste med ligesaameget Frihed som Forvalteren og Skoleholderen, og disse to Mænd, som Ingen skulde have antaget for farlige Medbeilere, bleve Gjenstande for den unge Elskers hemmelige Skinsyge.

Ved Juletid havde han det snilde Indfald at bringe den lille Charles en heel Kurv fuld af Julegaver. Det barnlige Sind er næsten altid tak-

nemmeligt. Den glade Dreng klyngede sig med Hjertelighed til den milde Giver, der opstillede ham Huse, Træer, Soldater o.s.v. for at vise ham Brugen af de forskellige Herligheder, forklarede ham Billeder og især anviste ham nogle smaa Spil og spillede dem med ham til en Prøve. Dette var meget forstandigt beregnet paa at trække Tiden ud. Charles jublede, og med moderlig og bedstemoderlig Interesse toge begge Fruentimmerne Deel i deres Yndlings Glæde og Taknemmelighed. Det var Juledag. Den foregaaende Aften var i det simple Huus bleven festligholdt efter ringe Leilighed. Et lille Juletræ stod endnu i Stuen. Man oppyntede det paany med friske Æbler, Kager og Lys, som man tændte til Ære for den store Tilvæxt af Julegaver. Baronens hjælp ved dette Arbeide. De to gamle Huusvenner kom imidlertid ogsaa og bragte deres lille Skjærv. De følte ingen synderlig Fornøielse ved at træffe den uventede, fornemme Gæst, der ogsaa paa sin Side ønskede dem til Bloksbjerg. Men Husets Damer havde et saa skjønt Talent til at gjøre Honneurs, forenet med en saa god Tone, at Enhver snart fandt sig paa sin Plads. Baronens viste imidlertid de Nysankomne al Artighed, og de godmodige ældre Mænd kom snart i deres gamle Folder. Damerne bade Baronens at tage tiltakke hos dem, man satte sig om det tarvelige, men nette Bord i det bedste Lune, og tilbragte en Aften, der forekom Enhver som et lyst Punkt i Vinterens mørke Tid.

Fra denne Dag af bleve Baronens Besøg stedse hyppigere. Han søgte på alle Maader at indsmigre sig, og greb enhver Anledning til at vise Opmærksomhed. Han bragte Bøger og Kobberværker, skjønne Blomster og andre saadanne smaa Behageligheder til den stille Familie, og den beskedne Maade, hvorpaa han ved alt Dette vidste at skjule sine lidenskabelige Følelser under Venskabs og Velvillies Slør, forskaffede ham ogsaa lidt efter lidt de troskyldige Fruentimmers Tillid og utvungne venlige Omgang. Heller ikke var han denne uværdig, saaledes som han for Øieblikket var, baade i Tanke og Handling; thi vel er det sandt, at han i sin Forelskelses første Periode havde nærret forvovne og strafværdige Planer, men den Reenhed og qvindelige Værdighed, der som en Glorie omgav Claudines Hoved, havde for længe siden bortskramt enhver ureen Forhaabning. Under hele Løbet af denne Vinter led den stakkels Baron af den indre Kamp mellem hans Kjærlighed og hans Stands Fordomme. Hans Venners Spot bragte Vægtskaalen til at helde til den ene Side, og hans urolige og skinsyge Lidenskab drog den til den modsatte.